Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

V. M. MOLOTOV

HALLITUKSEN ULKOPOLITIIKKA

Kansankomissaarien Neuvoston Puheenjohtajan ja Ulkoasiain Kansankomissaarin selostus Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston VI sessiassa maaliskuun 29 pnä v. 1940

Karjalais-Suomalaisen Sosialistisen Neuvostotasavallan
Valtion Kustannusliike
Petroskoi 1940

В. М. Молотов.

— Внешняя политика правительства. Доклад на VI сессии Верховного Совета СССР.

(На финском языке).

Toverit edustajat!

Korkeimman Neuvoston viimeisestä sessiasta (istuntokaudesta) on kulunut viisi kuukautta. Tänä lyhyenä aikana on sattunut tapahtumia, joilla on ensiluokkainen merkitys kansainvälisten suhteiden kehityksessä. Tämän johdosta on välttämätöntä Korkeimman Neuvoston tällä istuntokaudella käsitellä meidän ulkopolitiikkaamme koskevia kysymyksiä.

Viimeisiä tapahtumia kansainvälisessä elämässä pitää katsoa, ennen kaikkea, viime vuoden syksyllä Keski-Euroopassa alkaneen sodan valossa. Englantilais-ranskalaisen blokin ja Saksan välisessä sodassa ei tähän asti ole ollut suuria taisteluja, vaan sotatoimet ovat rajoittuneet joihinkin otteluihin, etupäässä merellä ja myöskin ilmassa. On kuitenkin tunnettua, että Englannin ja Ranskan hallitukset hylkäsivät Saksan rauhanpyrkimykset, jotka se oli ilmaissut jo viime vuoden lopulla, jonka vuoksi valmistelut sodan laajentamiseen vielä enemmän voimistuivat molemmin puolin.

Saksa, joka on yhdistänyt viime aikoina noin 80 miljoonaa saksalaista, alistanut herruutensa alaiseksi eräitä naapurivaltioita ja monessa suhteessa voimistunut sotilaallisesti, on muodostunut, kuten näkyy, imperialistisen päävaltojen — Englannin ja Ranskan vaaralliseksi kilpailijaksi Euroopassa. Tämän vuoksi ne julistivat sodan Saksalle Puolalle antamiensa sitoumuksien täyttämisen varjolla. Nyt näkyy erittäin selvästi, kuinka kaukana ovat näiden valtojen hallitusten todelliset päämäärät hajonneen Puolan tai Tshekko-Slovakian puolustamisen eduista. Se näkyy jo siitakin, että Englannin ja Ranskan hallitukset julistivat päämääräkseen tässä sodassa Saksan murskaamisen ja silpomisen, vaikka tätä päämäärää kansanjoukkojen edessä aina vielä peitellään „demokraattisten“ maiden ja pienten kansojen „oikeuksien“ puolustamisen tunnuksilla.

Kun Neuvostoliitto ei halunnut ruveta Englannin ja Ranskan apuriksi tuon imperialistisen politiikan toteuttami-

sessa Saksaa vastaa, niin lisääntyi niiden kannan vihamielisyys Neuvostoliittoa vastaan vielä enemmän, mikä osoittaa havainnollisesti, kuinka syvällä ovat imperialistien vihamielisen politiikan luokkajuuret sosialistista valtiota vastaan. Englantilais-ranskalaiset imperialistit olivat valmiit tekemään Suomessa alkaneesta sodasta lähtökohdan sotaan Neuvostoliittoa vastaan, käyttäen hyväkseen tässä tarkoituksessa ei ainoastaan Suomea, vaan myöskin Skandinaavian maita — Ruotsia ja Norjaa.

Neuvostoliiton suhtautuminen Euroopassa käynnissä olevaan sotaan on tunnettu. Neuvostoliiton ulkopolitiikka, joka on rauhanrakkauden elävöittämä, ilmeni tälläkin kertaa täysin selvästi. Neuvostoliitto selitti heti, että se on puolueettomuuden kannalla, ja se on horjumatta toteuttanut tätä politiikkaa koko ajan.

Jyrkkä käänne parempaan päin Neuvostoliiton ja Saksan välisissä suhteissa sai ilmaisunsa viime vuoden elokuussa allekirjoitetussa hyökkäämättömyyssopimuksessa. Nämä uudet, hyvät suhteet Neuvostoliiton ja Saksan välillä ovat kestäneet koetuksen entisessä Puolassa sattuneiden tapahtumien yhteydessä ja ovat riittävästi osoittaneet kestävyytensä. Jo silloin, viime vuoden syksyllä, edellytetty taloudellisten suhteiden kehittäminen sai konkreettisen ilmaisunsa jo elokuun (1939), sekä sittemmin helmikuun (1940) kauppasopimuksissa. Tavaranvaihto Saksan ja Neuvostoliiton välillä alkoi lisääntyä molemminpuolisen taloudellisen edun pohjalla, ja perusteet sen edelleen kehittämiseen ovat olemassa.

Suhteemme Englantiin ja Ranskaan ovat muodostuneet jonkun verran toisenlaisiksi. Kun Neuvostoliitto ei tahtonut ryhtyä englantilais-ranskalaisten imperialistien välikappaleeksi heidän taistelussaan maailmanherruudesta Saksaa vastaan, me kohtasimme joka askeleella heidän politiikkansa syvän vihamielisyyden meidän maatamme kohtaan. Kaikkein pisimmälle he menivät Suomen kysymyksessä, jota koskettelen alempana. Mutta viime kuukausina on ilmennyt aika paljon toisiakin tosiasioita, jotka osoittavat Ranskan ja Englannin politiikan vihamielisyyden Neuvostoliittoa kohtaan.

Riittää kun mainitsen, että Ranskan viranomaiset eivät keksineet mitään parempaa kuin järjestää kaksi kuukautta sitten poliisihyökkäyksen kauppalähetystöömme Pariisissa.

Kauppalähetystössä toimeenpantu poliisitarkastus, kaikesta riidanaiheen etsiskelystä huolimatta, ei tuottanut minkäänlaisia tuloksia. Se vain saattoi häpeään tämän törkeän teon alkuunpanijat ja osoitti, ettei ollut minkäänlaista todellista aihetta tämän maatamme vastaan tähdättyyn vihamieliseen tekoon. Kuten näemme Ranskassa olevan täysivaltaisen edustajamme toveri Suritsin poiskutsumisen yhteydessä olevista seikoista, hakee Ranskan hallitus keinotekoista aihetta alleviivatakseen vihamielisyytensä Neuvostoliittoa kohtaan. Jotta olisi selvä, että Neuvostoliittoa eivät molempien maiden väliset suhteet kiinnosta enempää kuin Ranskaa, me kutsuimme toveri Suritsin pois täysivaltaisen edustajan tehtävistä Ranskasta.

Tahi katsokaa sellaisia esimerkkejä Neuvostoliittoa vastaan tähdätyistä teoista kuin oli englantilaisten sotalaivojen Kauko-Idässä toimeenpanema kaappaus, jonka uhriksi joutui kaksi meidän laivaamme, jotka olivat matkalla Vladivostokiin Amerikasta ja Kiinasta ostamassamme tavaralastissa. Jos lisäämme tähän sellaiset tosiasiat kuin kieltäytymisen Englannista tekemiemme vanhojen teollisuuskoneistotilausten täyttämisestä, kauppaedustajistomme rahavarojen takavarikoinnin Ranskassa ja monet muut, niin englantilaisten ja ranskalaisten viranomaisten toimenpiteiden vihamielisyys Neuvostoliittoa kohtaan tulee näkyviin vielä selvemmin.

On ollut yrityksiä puolustella näitä meidän ulkomaan kaupallemme vihamielisiä tekoja sillä, että me Saksan kanssa tekemällämme kaupalla autamme viimemainittua sodassa Englantia ja Ranskaa vastaan. Ei ole vaikea tulla vakuutetuksi siitä, että nämä todistelut eivät maksa pennin pyöreätäkään. Tätä varten on verrattava Neuvostoliittoa esimerkiksi Romaniaan. On tunnettua, että puolet koko Romanian ulkomaan kauppavaihdosta muodostaa kauppa Saksan kanssa, ja Saksaan vietävien Romanian kotimaisten tuotteiden osuus sellaisissa tärkeimmissä tavaroissa kuin naftatuotteet ja vilja, on paljoa suurempi kun Neuvostoliiton kotimaisten tuotteiden osuus meidän viennissämme Saksaan. Siitä huolimatta eivät Englannin ja Ranskan hallitukset ole ryhtyneet Romanian suhteen vihamielisiin tekoihin eivätkä katso mahdolliseksi vaatia Romanialta kaupankäynnin lopettamista Saksan kanssa. Kokonaan toisenlainen on suhde Neuvostoliittoon. Näin ollen Englannin ja

Ranskan vihamieliset teot Neuvostoliittoa kohtaan eivät ole selitettävissä Neuvostoliiton kauppavaihdolla Saksan kanssa, vaan sillä, että Englannin ja Ranskan hallitsevien piirien laskelmat maamme käyttämisestä sodassa Saksaa vastaan ovat menneet myttyyn ja siksi ne ajavat kostopolitiikkaa Neuvostoliittoa vastaan.

On lisättävä, että kaikki nämä vihamieliset teot Englannin ja Ranskan taholta pantiin täytäntöön siitä huolimatta, että Neuvostoliitto ei ole tähän asti ryhtynyt minkäänlaisiin epäystävällisiin tekoihin mainittuja maita vastaan. Neuvostoliiton tilille pannut mielikuvitukselliset suunnitelmat joihinkin Punaisen Armeijan sotaretkiin „Intiaan", „Itään" jne. ovat ilmeistä pötyä, että niin mielettömään jaaritukseen voivat uskoa vain ihmiset, jotka ovat kokonaan menettäneet järkensä. **(Naurua).** Kysymys ei tietysti ole siitä. Kysymys on ilmeisesti siitä, että Neuvostoliiton noudattama puolueettomuuspolitiikka on epämieluinen englantilais-ranskalaisille hallitseville piireille. Sitäpaitsi eivät heidän hermonsa nähtävästi ole täysin kunnossa. **(Naurua).** He tahtovat tyrkyttää meille toista politiikkaa, vihamielisyyden ja sodan politiikkaa Saksaa vastaan, politiikkaa, joka antaisi heille mahdollisuuden käyttää Neuvostoliittoa imperialistisiin tarkoituksiin. Noiden herrojen olisi aika ymmärtää, että Neuvostoliitto ei ole ollut eikä tule milloinkaan olemaan vieraan politiikan välikappaleena, että Neuvostoliitto on aina ajanut ja tulee ajamaan omaa politiikkaansa, katsomatta siihen, miellyttääkö se muiden maiden herroja vaiko ei. **(Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia).**

Siirryn Suomen kysymykseen.

Mikä oli yli kolmen kuukauden aikana Suomessa käydyn sodan tarkoitus? Te tiedätte, että näiden tapahtumien tarkoituksena oli Neuvostoliiton luoteisten rajojen turvallisuuden takaaminen ja ennen kaikkea Leningradin turvallisuuden takaaminen.

Viime vuoden loka- ja marraskuun ajan Neuvostohallitus kävi neuvotteluja Suomen hallituksen kanssa ehdotuksista, joiden toteuttamista nykyisessä yhä enemmän kärjistyvässä kansainvälisessä tilanteessa me pidimme aivan välttämättömänä ja viivyttelyä sietämättömänä maamme turvallisuuden ja erikoisesti Leningradin turvallisuuden takaamiseksi. Näistä neuvotteluista ei tullut mitään Suomen edustajien vihamielisen kannan vuoksi. Kysymyksen ratkaiseminen siirtyi sotakentälle. Voidaan varmuudella sanoa, että jos Suomen suhteen ei olisi ollut ulkopuolista vaikuttamista, jos Suomen suhteen olisi eräiden kolmansien valtioiden taholta ollut vähemmän yllytystä Neuvostoliitolle vihamieliseen politiikkaan, niin Neuvostoliitto ja Suomi olisivat jo viime vuoden syksyllä tulleet sovintoon keskenään ja sota olisi vältetty.

Mutta siitä huolimatta, että Neuvostohallitus supisti mahdollisimman vähiin toivomuksensa, ei asiaa onnistuttu päättämään diplomaattista tietä.

Nyt, jolloin sotatoimet Suomessa ovat päättyneet ja Neuvostoliiton sekä Suomen tasavallan välinen Rauhansopimus allekirjoitettu, pitää ja voidaan puhua Suomessa käydyn sodan merkityksestä kiistämättömien tosiasioiden pohjalla. Nämä tosiasiat taas puhuvat itse puolestaan. Nämä tosiasiat osoittavat, että Leningradin lähellä, koko Karjalan kannaksella, ulottuen 50—60 kilometrin syvyyteen, olivat Suomen viranomaiset rakentaneet monilukuisia ja vahvoja linnoitettuja rautabetoni- sekä graniitti- ja maasuojia tykistöineen ja konekivääreineen. Näiden suojien lukumäärä nousee moniin satoihin. Nämä sotilasvarustukset, varsinkin vahvat rautabetonisuojat maanalaisine yhdyskäytävineen, erikoisten tankkitorjuntahautojen ja graniittipylväiden ympäröimät suojat, joiden apuna olivat monilukuiset miinakentät, muodostivat yhdessä n.s. „Mannerheimin linjan", joka oli rakennettu asianomaisten ulkomaalaisten ammattimiesten johdolla „Maginot-linjan" ja „Siegfried-linjan" malliin. On mainittava, että näitä varustuksia on pidetty meidän päiviimme saakka voittamattomina, s. o. sellaisina varustuksina, joita tähän saakka ei vielä yksikään armeija ollut murtanut. On myöskin todettava, että suomalaiset sotilasviranomaiset olivat koettaneet jo etukäteen muuttaa näillä seuduilla joka kylän aseilla, radioantenneilla ja bensiinisäiliöillä varustetuksi linnakkeeksi. Monin paikoin etelä- ja itä-Suomessa aivan meidän rajoillemme saakka oli rakennettu strategisia rautatieratoja ja maanteitä, joilla ei ollut minkäänlaista taloudellista merkitystä.

Lyhyesti sanoen, sotatoimet Suomessa osoittivat, että Suomesta ja erikoisesti Karjalan kannaksesta oli jo vuoteen 1939 mennessä tehty valmis sotilaallinen tukialue kolmansien valtioiden hyökkäystä varten Neuvostoliiton kimppuun, Leningradin kimppuun.

Kiertämättömät tosiasiat ovat osoittaneet, että Suomen politiikan vihamielisyys, jonka kanssa jouduimme tekemisiin viime syksynä, ei ollut satunnainen ilmiö. Neuvostoliitolle vihamieliset voimat valmistivat Suomessa meidän maatamme ja ennen kaikkea Leningradia vastaan sellaisen sotilaallisen tukikohdan, jonka määrätyissä, Neuvostoliitolle epäsuotuisissa ulkopoliittisissa olosuhteissa piti suorittaa määrättyä osaa imperialistien ja heidän Suomessa olevien liittolaistensa neuvostovastaisten voimien suunnitelmissa.

Punainen Armeija mursi „Mannerheimin linjan" ja siten saavutti kunniaa ensimmäisenä armeijana, joka mitä vaikeimmissa olosuhteissa raivasi tien täysin uudenaikaisen, laajan, vankan sotilaallisesti linnoitetun vyöhykkeen läpi, — sen lisäksi Punainen Armeija yhdessä Punaisen Laivaston kanssa löi murskaksi Leningradiin hyökkäämistä varten valmistetun suomalaisen sotatukikohdan ja teki myöskin lopun eräiden kolmansien maiden viime vuosina hautomista erinäisistä neuvostovastaisista suunnitelmista. **(Jatkuvia suosionosoituksia).**

Kuinka pitkälle on mennyt Suomen hallitsevien ja sotilaallisten piirien vihamielisyys maatamme kohtaan heidän valmistellessaan sotilaallista tukikohtaa Neuvostoliittoa vastaan, näkyy myös monilukuisista poikkeuksellisista barbaarisuutta ja petomaisuutta todistavista teoista, joita valkosuomalaiset ovat kohdistaneet haavoittuneisiin ja vankeuteen joutuneisiin puna-armeijalaisiin. Niinpä eräällä seudulla Laatokan pohjoispuolella, kun suomalaiset saivat saarroksiin meidän sairassuojamme, joissa oli 120 vaikeasti haavoittunutta, niin valkosuomalaiset tuhosivat heidät kaikki, polttivat osan, osa löydettiin ruhjotuin päin ja loput oli murhattu pistämällä tahi ampumalla. Huomattavalla osalla täällä kuten muillakin seuduilla tuhoutuneilla oli siitä huolimatta, että he jo olivat kuolettavasti haavoittuneet, ammunnan ja kiväärinperän iskuista jääneitä jälkiä päässä, ja osalla tuliaseilla surmatuista oli puukonjälkiä kasvoissa. Eräiltä ruumiilta, joita löydettiin, oli hakattu päät pois, ja päitä ei löydetty. Valkosuomalaisten käsiin joutuneita sairaanhoitajattaria oli kohdeltu häpäisemällä heitä erikoisella tavalla ja uskomattomalla petomaisuudella. Eräissä tapauksissa oli surmattujen ruumiit asetettu puuta vasten jalat ylöspäin. Kaikki tämä barbaarimaisuus ja lukemattomat petomaisuudet ovat tuloksia siitä politiikasta, jota Suomen

valkokaartilaisherrat ovat harjoittaneet pyrkiessään lietsomaan kansansa keskuudessa vihaa maatamme kohtaan.

Sellaisilta näyttävät „länsimaisen sivistyksen" suomalaisten puolustajien kasvot.

Ei ole vaikeaa nähdä, että Suomessa ei tapahtunut yhteenotto pelkästään suomalaisten sotajoukkojen kanssa. Ei, asia oli täällä hieman monimutkaisempi. Täällä ei tapahtunut meidän joukkojemme yhteenotto pelkästään suomalaisten sotajoukkojen kanssa, vaan useiden maiden imperialistien yhdistyneiden voimien kanssa, siihen luettuna Englannin, Ranskan ja muiden maiden imperialistit, jotka auttoivat Suomen porvaristoa kaikenlaisilla aseilla ja erikoisesti tykistöllä ja lentokoneilla sekä myöskin miehillään „vapaaehtoisten" varjolla, kullallaan ja kaikenlaisilla varusteillaan, sekä kaikkialla maailmassa käymällään vimmatulla agitatiolla kaikenlaisen sodanlietsonnan puolesta Neuvostoliittoa vastaan. Tähän on lisättävä, että Neuvostoliiton vihollisten raivonulvonnassa ovat koko ajan erottautuneet II Internationalen kaikenkaltaisten prostituoitujen „sosialistien" vikisevät äänet **(hilpeätä vilkastumista salissa),** kaikkien sellaisten kuin Attlee ja Blum, Citrine ja Jouhaux, Tranmael ja Höglund — noiden pääoman kätyrien, jotka ovat lopullisesti myyneet itsensä sodanlietsojille.

Englannin pääministeri Chamberlain, esiintyessään maaliskuun 19 päivänä alahuoneessa, ei ainoastaan ilmaissut kiukkuista valitteluaan sen johdosta, ettei ole onnistunut estää sodan päättymistä Suomessa, paljastaen samalla koko maailman nähtäväksi „rauhaarakastavan" imperialistisen sielunsa nurjan puolen **(naurua),** vaan tekipä hän eräänlaisen selostuksentapaisenkin siitä, kuinka ja millä nimenomaan Englannin imperialistit pyrkivät auttamaan sodanlietsomista Suomessa Neuvostoliittoa vastaan. Chamberlain esitti luettelon sotatarvikkeista, jotka oli luvattu ja lähetetty Suomeen: lentokoneita oli luvattu 152, lähetetty 101; tykkejä oli luvattu 223, lähetetty 114; ammuksia oli luvattu 297 tuhatta, lähetetty 185 tuhatta; Vickersin kanuunoita oli luvattu 100, lähetetty 100; lentopommeja oli luvattu 20.700 lähetetty 15.700; tankkitorjuntamiinoja oli luvattu 20.000, lähetetty 10.000 jne. Chamberlain kertoi kainostelematta siitä, että „valmisteluja retkikunnan lähettämiseksi suoritettiin äärimmäisellä nopeudella, ja 100 tuhatta miestä käsittävä retkikunta oli lähtövalmiina maaliskuun alussa—

kaksi kuukautta ennen sitä hetkeä, jonka Mannerheim oli määrännyt niiden Suomeen saapumiselle... Näiden sotajoukkojen ei pitänyt olla viimeisiä".

Sellaiselta näyttää käytännössä „rauhaarakastava" englantilainen imperialisti omienkin tunnustuksiensa mukaan.

Mitä tulee Ranskaan, niin Ranskan sanomalehdistön tietojen mukaan sieltä lähetettiin Suomeen 179 lentokonetta, 472 tykkiä, 795.000 tykinammusta, 5.100 konekivääriä, 200.000 käsigranaattia jne. Maaliskuun 11 päivänä Ranskan silloinen pääministeri Daladier selitti edustajakamarissa, että „Ranska on esiintynyt niiden maiden johdossa, jotka ovat suostuneet hankkimaan sotatarvikkeita Suomelle, ja erikoisesti Ranska on Helsingin pyynnöstä lähettänyt juuri Suomeen kaikkein nykyaikaisimpia pommituskoneita". Daladier selitti, että „helmikuun 26 päivästä alkaen ranskalaisten sotajoukkojen retkikunta on ollut varustettuna ja valmiina. Huomattava määrä laivoja on lähtövalmiina Englannin kanaalin ja Atlannin rannikon kahdessa suuressa satamassa". Daladier selitti myöskin, että liittolaiset „tulevat Suomen avuksi kaikin luvatuin voimin".

Nämä Neuvostoliitolle vihamieliset Daladierin selitykset puhuvat itse puolestaan. Ei kuitenkaan ole tarpeellista pysähtyä näihin vihamielisiin selityksiin, koska niissä ei enää näy olevan täysin selkeää ajatuksen juoksua. **(Hilpeää vilkastumista salissa).**

On mainittava vielä Ruotsin osanotosta Suomen sotaan. Ruotsin kaikissa lehdissä kierrelleiden tietojen mukaan Ruotsi on toimittanut Suomen käytettäväksi sodan aikana Neuvostoliittoa vastaan „vissin määrän lentokoneita, jotka muodostivat noin viidennen osan Ruotsin kaikista silloisista lentovoimista". Ruotsin sotaministerin selityksen mukaan suomalaiset saivat Ruotsista 84.000 kivääriä, 575 konekivääriä, yli 300 tykkiä, 300 tuhatta granaattia, 50 miljoonaa kivääripanosta. Kaikki nämä tarvikkeet olivat ministerin selityksen mukaan uusinta mallia.

Myöskään Italia ei jäänyt jälkeen lietsoessaan sotaa Suomessa. Esimerkiksi, se lähetti Suomeen 50 sotilaslentokonetta.

Suomi sai sotilaallista apua myöskin „rauhanrakkaudelle" niin uskollisista Amerikan Yhdysvalloista. **(Yleistä naurua).**

Suomeen ainoastaan sodan aikana muista maista lähetettyjen kaikenlaisten aseiden yhteinen määrä oli epätäydel-

listen tietojen mukaan: lentokoneita ainakin 350, tykkejä noin 1.500, yli 6.000 konekivääriä, noin 100 tuhatta kivääriä, 650.000 käsigranaattia, 2.500.000 ammusta, 160.000.000 kivääripanosta ja vielä paljon muuta.

Ei ole tarpeellista esittää muita tosiasioita, jotka vahvistavat, että Suomessa ei tapahtunut pelkästään meidän yhteenottomme suomalaisten sotajoukkojen kanssa, vaan yhteenotto useiden Neuvostoliitolle vihamielisimpäin imperialistisien maiden yhdistyneiden voimien kanssa. Murskaten nämä vihollisten yhdistyneet voimat Punainen Armeija ja Punainen Laivasto kirjoittivat historiaansa uuden mainehikkaan sivun ja osoittivat, että uljuuden, uhrautuvaisuuden ja sankaruuden lähde meidän kansassamme on ehtymätön. **(Myrskyisiä suosionosoituksia).**

Sota Suomessa vaati niin meiltä kuin suomalaisiltakin suuria uhreja. Yleisesikuntamme laskujen mukaan on kaatuneiden ja haavoihinsa kuolleiden luku meidän puolellamme 48.745, siis hieman alle 49.000 henkilöä ja haavoittuneiden luku on 158.863 henkilöä. Suomalaisten puolelta tehdään yrityksiä heidän uhriensa vähentämiseksi, mutta suomalaisten uhrit ovat huomattavasti suuremmat kuin meidän. Yleisesikuntamme varovaisimpien laskelmien mukaan suomalaisilla on kaatuneiden luku ainakin 60 tuhatta, ottamatta lukuun haavoihinsa kuolleita, ja haavoittuneiden luku on ainakin 250.000. Pitäen siis lähtökohtana sitä, että Suomen armeijan lukumäärä on ollut ainakin 600 tuhatta miestä, on todettava, että Suomen armeija menetti kuolleina ja haavoittuneina yli puolet miesluvustaan.

Sellaiset ovat tosiasiat.

Jää vielä kysymys, miksikä sitten Englannin ja Ranskan vieläpä eräiden muidenkin maiden hallitsevat piirit osallistuivat niin aktiivisesti tähän sotaan Suomen puolella Neuvostoliittoa vastaan. On tunnettua, että Englannin ja Ranskan hallitukset tekivät epätoivoisia ponnistuksia estääkseen sodan päättymisen ja rauhan palauttamisen Suomessa, vaikkakaan minkäänlaiset velvoitukset eivät sido niitä Suomeen. On myöskin tunnettua, että Ranska, vaikka sillä oli keskinäisavun sopimus Tshekko-Slovakian kanssa, ei aikoinaan tullut Tshekko-Slovakian avuksi. Mutta Suomelle sekä Ranska että Englanti suorastaan tyrkyttivät sotilaallista apuaan, kunhan vaan olisivat saaneet estettyä sodan päättymisen ja rauhan palauttamisen Suomen ja Neuvostoliiton

välillä. Palkatut kynäilijärosvot — kaikenkaltaiset kirjailijat, jotka olivat spesialisoituneet sanomalehtipetkutukseen ja huiputukseen, koettavat selittää englantilaisten ja ranskalaisten piirien moisen menettelyn sillä, että ne pitävät erikoista huolta „pienistä kansoista". Mutta tämän Englannin ja Ranskan politiikan selittäminen sillä, että ne pitäisivät erikoista huolta pienen valtion eduista, on yksinkertaisesti naurettavaa. Sen selittäminen Kansainliiton sitoumuksilla, joka liitto muka vaati jäsentensä puolustamista, ei myöskään ole kovin henkevää.

Todellakin, ei ole kulunut vielä vuottakaan siitä, kun Italia anasti ja tuhosi riippumattoman Albanian, joka oli Kansainliiton jäsen. Ja miten kävi? Esiintyivätkö Englanti ja Ranska Albanian puolesta, korottivatko ne vaikkapa vain heikon äänen Italian anastamistoimia vastaan tämän alistaessa väkivalloin valtaansa Albanian, välittämättä sen väestöstä, joka oli yli miljoonan henkilöä, ja kiinnittämättä huomiota siihen, että Albania on Kansainliiton jäsen? Ei, ei Englannin eikä Ranskan hallitus, eivät Amerikan Yhdysvallat eikä Kansainliitto, joka oli menettänyt kaiken arvovaltansa sen tähden, että siinä isännöivät samaiset englantilaiset ja ranskalaiset imperialistit, liikauttaneet edes sormeaankaan tämän tapahtuman johdosta. Nämä pienten kansojen „suojelijat", nämä Kansainliiton jäsenten oikeuksien „puolustajat" eivät kokonaisen 12 kuukauden kuluessa saaneet päättäväisyyttä ottaa Kansainliiton käsiteltäväksi kysymystä Italian suorittamasta Albanian anastuksesta, joka tapahtui jo viime vuoden huhtikuussa. Vieläkin enemmän, ne tosiasiallisesti siunasivat tämän anastuksen. Suomen tukemista Neuvostoliittoa vastaan Englannin ja Ranskan hallitsevien piirien taholta ei voida siis ensinkään selittää pienten kansojen puolustamisella eikä Kansainliiton jäsenten oikeuksien puolustamisella. Tämä tukeminen saa selityksen siitä, että Suomessa Englannin ja Ranskan hallitsevilla piireillä oli valmis sotilaallinen tukikohta hyökkäyksen varalta Neuvostoliittoa vastaan, mutta Albanialla ei ollut sellaista sijaa niiden suunnitelmissa. Itseasiassa pienten kansojen oikeudet ja edut ovat vaihtorahaa imperialistien käsissä.

Englannin imperialistien johtava lehti „Times", samoin kuin Ranskan imperialistien johtava lehti „Temps", puhumattakaan enää muista englantilaisista ja ranskalaisista

porvarilehdistä, ovat viime kuukausien aikana kehoittaneet avoimesti interventioon Neuvostoliittoa vastaan välittämättä vähääkään siitä, että yhdeltä puolen Englannin ja Ranskan ja toiselta puolen Neuvostoliiton välillä vallitsevat niin sanotut normaaliset diplomaattiset suhteet. Samaan sävyyn näiden johtavien porvarilehtien kanssa ja vieläpä niiden edellekin kiirehtien esiintyy puheineen nykyisin jokaiseen „säädylliseen" porvarilliseen valtioon rakennetun lakeijatuvan väki, Englannissa Attleen tapaiset ja Ranskassa Blumin tapaiset „sosialistit", jotka osoittivat niin kovin suurta intoa sodan lietsomisessa ja edelleen laajentamisessa. Englannin ja Ranskan imperialistisen lehdistön ja näiden „sosialististen" säestäjien esiintymisissä kuuluu sen saman sosialistista valtiota vihaavan, raivostuneen imperialismin ääni, joka on meille tuttu Neuvostoliiton olemassaolon ensi päiviltä asti. Jo vuoden 1919 huhtikuun 17 päivana englantilainen „Times" kirjoitti:

> „Jos katsomme kartalle, niin huomaamme, että Petrogradiin päästään parhaiten Itämeren maiden kautta ja että lyhyin ja helpoin tie sinne johtaa Suomen kautta, jonka rajat ovat kaikkiaan noin 30 mailin päässä Venäjän pääkaupungista. Suomi on Petrogradin avain, ja Petrograd on Moskovan avain".

Jos oli tarpeellista saada jonkinlaisia todistuksia siitä, että Englannin ja Ranskan imperialistit eivät tähän mennessä ole luopuneet tämänkaltaisista mielipuolisista suunnitelmista, niin viimeisten Suomen tapahtumien jälkeen kaikki epäselvyydet tämän suhteen ovat poistuneet. Vastaavanlaiset suunnitelmat ovat uudelleen romahtaneet, joskaan ne eivät romahtaneet sen tähden, että neuvostovastaisilta voimilta Englannissa ja Ranskassa olisi puuttunut intoa, eikä pelkästään senkään tähden, että Suomen ja myöskin Ruotsin ja Norjan johtavat piirit viime hetkellä osoittivat vihdoinkin jonkun verran järkevyyttä. Nämä suunnitelmat romahtivat Punaisen Armeijan, erikoisesti Karjalan kannaksella saavuttamien loistavien voittojen johdosta. **(Suosionosoituksia).** Mutta me emme unohda, että viimeaikaiset tapahtumat muistuttivat uudelleen meille kaikille, että on välttämätöntä edelleenkin lujittaa järkähtämättömästi Punaisen Armeijamme ja maamme koko puolustuslaitoksen mahtia. **(Äänekkäitä ja kauankestäviä suosionosoituksia).**

Helmikuun alussa suomalaiset asettivat käytännöllisesti kysymyksen sodan lopettamisesta Suomessa. Ruotsin hallituksen kautta me saimme tietää, että Suomen hallitus haluaisi tietää ehdoistamme, joiden pohjalla voidaan lopettaa sota. Ennen tämän kysymyksen ratkaisua me käännyimme Suomen Kansanhallituksen puoleen, saadaksemme tietää sen mielipiteen asiasta. Kansanhallitus oli sitä mieltä, että verenvuodatuksen lopettamiseksi ja Suomen kansan aseman helpoittamiseksi olisi suhtauduttava myönteisesti ehdotukseen sodan lopettamisesta. Tällöin me esitimme ehdot, jotka Suomen hallitus pian hyväksyi. Minun on lisättävä, että viikon kuluttua suomalaisten kanssa alkaneiden neuvottelujen jälkeen Englannin hallitus ilmaisi myös haluavansa saada selville mahdollisuudet esiintyä välittäjänä neuvotteluissa muka sodan lopettamiseksi Suomessa **(naurua)**, mutta kun Englannissa oleva täysivaltainen edustajamme toveri Maiski selosti Lontoolle vastaavat ehdotuksemme, jotka Suomi on sittemmin täydellisesti hyväksynyt, niin Englannin hallitus ei halunnut myötävaikuttaa sodan lopettamiseen ja rauhan palauttamiseen Neuvostoliiton ja Suomen välillä. Siitä huolimatta saatiin sopimus Neuvostoliiton ja Suomen välillä pian aikaan. Sopimuksen tulokset sotatoimien lopettamisesta ja rauhan palauttamisesta ovat esitetyt maaliskuun 12 päivänä allekirjoitetussa Rauhansopimuksessa. Tämän yhteydessä Kansanhallitus otti esille kysymyksen toimintansa lakkauttamisesta, minkä se toteuttikin.

Te tunnette Rauhansopimuksessa määritellyt ehdot. Tämän Sopimuksen perusteella on muutettu Suomen eteläja osittain itärajoja. Koko Karjalan kannas, Viipuri ja Viipurinlahti, Laatokan läntinen ja pohjoinen rannikko, Käkisalmi ja Sortavala ovat siirtyneet Neuvostoliitolle. Kantalahden kohdalla, jossa Suomen raja kulki erittäin lähellä Muurmannin rautatietä, on siirretty rajaa ulommalle. Pohjoisessa ovat Neuvostoliitolle siirtyneet pienet osat Suomelle kuuluneista Kalastajasaarennosta ja Keskisaarennosta sekä Suomen lahdella tunnettu saariryhmä, niiden joukossa Suursaari. Sitäpaitsi Neuvostoliitolle siirtyi vuokraehdoilla 8 miljoonan Suomen markan vuotuismaksuilla 30 vuodeksi Hangon niemimaa siihen liittyvine saarineen, missä tullaan rakentamaan meidän sotameritukiasemamme, Suomen lahteen pääsyn suojaamiseksi hyökkäyksiltä. Sitäpaitsi sopimus helpoittaa tavaroiden läpikulkua Ruotsille, Norjalle ja Neu-

vostoliitolle. Samanaikaisesti rauhansopimus edellyttää molemminpuolista pidättäytymistä kaikenlaisista hyökkäilyistä toisiaan vastaan ja kieltäytymisen osallistumasta toisilleen vihamielisiin liittoutumiin.

Englantilais-ranskalaisessa lehdistössä on ollut yrityksiä esittää Neuvostoliiton ja Suomen välinen sopimus ja nimenomaan Karjalan kannaksen siirtyminen Neuvostoliitolle Suomen itsenäisyyden „hävittämisenä". Tämä on tietysti mielettömyyttä ja pelkkää lorua. Suomi on vielä nykyäänkin alueeltaan neljä kertaa suurempi kuin Unkari ja yli kahdeksan kertaa suurempi kuin Sveitsi. Jos ei kukaan epäile sitä, että Unkari ja Sveitsi ovat riippumattomia valtioita, niin kuinka voidaan epäillä sitä, että Suomi on itsenäinen ja suvereninen?

Samassa englantilais-ranskalaisessa lehdistössä kirjoitettiin, että Neuvostoliitto haluaa muuttaa Suomen yksinomaan Itämeren valtioksi. On ymmärrettävää, että tämäkin on tyhmyyttä. Riittää kun mainitsemme, että Neuvostoliitto, valloitettuaan sodan aikana Jäämeren rannikolla sijaitsevan Petsamon alueen, vapaaehtoisesti palautti sen Suomelle, koska katsoi välttämättömäksi jättää Suomelle jäätymättömän valtamerisataman. Tästä seuraa, että me pidämme Suomea ei ainoastaan Itämeren maana, vaan myöskin pohjoismaana.

Totuus ei ole näissä englantilais-ranskalaisten lehtien keksinnöissä, noiden lehtien, jotka ovat saavuttaneet suuren kätevyyden neuvostovastaisessa valhepropagandassa. Totuus on toisaalla, nimittäin siinä, että Neuvostoliitto, murskattuaan Suomen armeijan ja omaten täyden mahdollisuuden valloittaa koko Suomen, ei tehnyt tätä eikä vaatinut minkäänlaisia sotakorvauksia, kuten olisi menetellyt mikä hyvänsä toinen valta, vaan rajoitti omat toivomuksensa mahdollisimman vähiin, osoittaen täten jalomielisyyttä Suomea kohtaan.

Mikä on rauhansopimuksen perustarkoitus? Se, että se asianvaatimalla tavalla takaa Leningradin, Muurmanskin ja Muurmannin rautatien turvallisuuden. Tällä kertaa me emme voineet rajoittua yksistään niihin toivomuksiin, jotka me esitimme viime vuoden syksyllä ja joiden hyväksyminen Suomen taholta olisi merkinnyt sodan välttämistä. Sen jälkeen kun vuodatettiin — ei meidän syystämme — sotilaidemme verta ja me tulimme vakuutetuiksi siitä, kuinka

pitkälle Suomen hallituksen politiikan vihamielisyys Neuvostoliittoa vastaan on mennyt, meidän piti asettaa kysymys Leningradin turvallisuudesta varmemmalle perustalle ja sitäpaitsi meidän oli asetettava kysymys Muurmannin rautatien ja Muurmanskin turvallisuudesta, sillä Muurmansk on ainoa jäätymätön valtamerisatamamme Lännessä ja sillä on sen vuoksi erittäin suuri merkitys ulkomaan kaupallemme ja yleensä Neuvostoliiton yhteydelle muiden maiden kanssa. Mitään muita päämääriä paitsi Leningradin, Muurmanskin ja Muurmannin rautatien turvallisuuden takaamista me emme rauhansopimuksessa asettaneet. Sen sijaan me katsoimme välttämättömäksi ratkaista tämän tehtävän varmasti ja perusteellisesti. Rauhansopimuksen lähtökohtana on Suomen valtiollisen riippumattomuuden periaatteen tunnustaminen, sen ulko- ja sisäpolitiikan itsenäisyyden tunnustaminen sekä samanaikaisesti Leningradin ja Neuvostoliiton luoteisten rajojen turvallisuuden takaamisen välttämättömyys.

Näin ollen asettamamme päämäärä on saavutettu ja me voimme lausua täydellisen tyytyväisyytemme Suomen kanssa tehtyyn sopimukseen. **(Suosionosoituksia).**

Tästä lähtien poliittiset sekä taloudelliset suhteemme Suomen kanssa palautuvat täydellisesti. Hallitus lausuu vakaumuksenaan, että Neuvostoliiton ja Suomen välillä tulevat kehittymään normaaliset hyvät naapuruussuhteet.

Täytyy kuitenkin varoittaa vastasolmitun Rauhansopimuksen rikkomisyrityksistä, joita jo tehdään Suomen, sekä myöskin Ruotsin ja Norjan eräiden piirien taholta puolustusliiton solmiamisen varjolla niiden kesken. Norjan stortingin puheenjohtajan herra Hambron hiljattain pitämän puheen valossa, jossa viitaten historiallisiin esimerkkeihin kehoitettiin Suomea „valloittamaan takaisin maansa rajat“ ja selitettiin, että sellainen rauha, joka on solmittu Neuvostoliiton ja Suomen välillä, „ei voi kestää kauan“ — tämän ja tämäntapaisten puheiden valossa ei ole vaikea ymmärtää, että yritykset muodostaa niin kutsuttu „puolustusliitto“ Suomen, Ruotsin ja Norjan välillä ovat tähdätyt Neuvostoliittoa vastaan ja että näitä yrityksiä lietsotaan järjettömällä sotilaallisen revanssin ideologialla. Tuollaisen sotaliiton muodostaminen Suomen osanotolla ei olisi ainoastaan Rauhansopimuksen 3 kohdan vastainen, joka kieltää sopimuspuolia osallistumasta toisilleen vihamielisiin liittou-

tumiin, vaan se olisi myöskin koko Rauhansopimuksen vastainen, jossa on kiinteästi määritelty Neuvostoliiton ja Suomen välinen raja. Uskollisuus tälle sopimukselle on yhteensoveltumaton Suomen osallistumisen kanssa sotilaalliseen revanssiliittoon Neuvostoliittoa vastaan. Ruotsin ja Norjan osallistuminen tuollaiseen liittoon merkitsisi näiden maiden luopumista noudattamastaan puolueettomuuspolitiikasta ja niiden siirtymistä uuteen ulkopolitiikkaan, josta Neuvostoliitto ei voisi olla tekemättä vastaavia johtopäätöksiään.

Omalta kohdaltaan hallitus katsoo, että Neuvostoliitolla ei ole kiistakysymyksiä Ruotsin eikä Norjan kanssa ja että Neuvostoliiton ja Ruotsin sekä Neuvostoliiton ja Norjan välisten suhteiden tulee kehittyä ystävyyden pohjalla. Neuvostovastaisissa tarkoituksissa levitetyt huhut, että Neuvostoliitto muka vaatii satamia Skandinavian länsirannikolla, että se vaatii Narvikia jne., ovat sellaista pötyä, että se ei kaipaa edes kumoamista. Herrojen „sosialistien“ — sellaisten kuin Höglund Ruotsissa ja Tranmael Norjassa — yritykset pilata näiden maiden suhteita Neuvostoliittoon on leimattava ulkomaisten kapitalistien lahjomien ja oman kansansa edut kavaltaneiden pettureiden ja työväenluokan pahimpien vihollisten työksi.

Rauhansopimuksen solmiaminen Suomen kanssa vie päätökseen sen tehtävän toteuttamisen, joka asetettiin viime vuonna Neuvostoliiton turvallisuuden takaamiseksi Itämeren puolella. Tämä sopimus on välttämätön täydennys kolmeen keskinäisen avunannon sopimukseen, jotka on solmittu Eestin, Latvian ja Liettuan kanssa. Näiden keskinäisen avunannon sopimusten solmiamisesta kuluneen puolen vuoden kokemusten perusteella voidaan tehdä täysin selvät myönteiset johtopäätökset sopimuksista Itämerenmaiden kanssa. On myönnettävä, että Neuvostoliiton sopimukset Eestin, Latvian ja Liettuan kanssa ovat edistäneet niin Neuvostoliiton kuin myöskin Eestin, Latvian ja Liettuan kansainvälisten asemien lujittumista. Vastoin Neuvostoliitolle vihamielisten imperialististen piirien pelotteluja ei Eestin, Latvian eikä Liettuan valtiollinen riippumattomuus ja poliittinen itsenäisyys missään määrin kärsinyt, mutta näiden maiden taloudelliset suhteet Neuvostoliiton kanssa alkoivat huomattavasti laajeta. Sopimusten täyttäminen Eestin, Latvian ja Liettuan kanssa tapahtuu tyydyttävästi ja

luo edellytykset Neuvostoliiton ja näiden valtioiden välisten suhteiden parantumiselle edelleenkin.

Viime aikoina on ulkomaiden lehdistössä kiinnitetty poikkeuksellisen suurta huomiota kysymykseen Neuvostoliiton ja sen etelärajoilla, erittäinkin Taka-Kaukasian rajoilla sijaitsevien naapurimaiden, samoin kuin Neuvostoliiton ja Romaniankin keskinäisistä suhteista. Tarvitseeko todistella, että hallitus ei näe minkäänlaisia perusteita suhteiden huonontamiselle naapureittemme kanssa etelässäkään. Tosin nyt Syyriassa ja yleensä Läheisessä Idässä luodaan suurella ja epäilyttävällä touhulla englantilais-ranskalaisia, etupäässä siirtomaa-armeijoita kenraali Veygandin johdolla. Meidän täytyy valppaina seurata yrityksiä käyttää näitä siirtomaajoukkoja ja muita sotajoukkoja Neuvostoliitolle vihamielisiin tarkoituksiin. Kaikki tämäntapaiset yritykset herättäisivät meidän puoleltamme vastatoimenpiteitä hyökkääjiä vastaan, joten tällaisen tulella leikittelyn vaaran täytyy olla aivan silminnähtävän Neuvostoliitolle vihamielisille valloille ja niille meidän naapureillemme, jotka osoittautuvat tämän hyökkäyspolitiikan välikappaleiksi Neuvostoliittoa vastaan. **(Suosionosoituksia).** Mitä sitten tulee suhteisiimme Turkkiin ja Iraniin, niin meidän välillämme voimassa olevat hyökkäämättömyyssopimukset ja Neuvostoliiton järkähtämätön pyrkimys noudattaa tästä johtuvia molemminpuolisia sitoumuksia määrittelevät ne. Suhteemme Iraniin taloudellisella alalla on säännöstelty juuri äskettäin solmitulla Neuvostoliiton ja Iranin välisellä kauppasopimuksella.

Mainitsemistani eteläisistä naapurivaltioista meillä ei ole hyökkäämättömyyssopimusta Romanian kanssa. Tämän selittää se, että välillämme on olemassa ratkaisematon riitakysymys, kysymys Bessarabiasta, jonka anastusta Romanian taholta Neuvostoliitto ei milloinkaan ole tunnustanut, vaikka se ei myöskään milloinkaan ole asettanut kysymystä Bessarabian palauttamisesta sodan avulla. Näin ollen ei ole mitään syytä myöskään Neuvostoliiton ja Romanian välisten suhteiden minkäänlaiseen huonontumiseen. Meillä ei tosin pitkään aikaan ole ollut täysivaltaista edustajaa Romaniassa, ja hänen tehtäviään suorittaa asianhoitaja. Mutta tämä johtuu äskeisessä menneisyydessä sattuneista omalaatuisista seikoista. Jos koskettelemme tätä kysymystä, on muistettava Romanian viranomaisten sopimattomasta menettelystä Neuvostoliiton lähettilään tehtäviä Romaniassa

täyttäneen Butenkon suhteen v. 1938. Kuten tunnettua, Butenko katosi silloin jotenkin salaperäisesti ei vain lähetystöstä, vaan myöskin Romaniasta, eikä Neuvostohallituksen ole onnistunut saada mitään varmaa tietoa tästä katoamisesta, vaan meidän pitäisi muka uskoa, että mitkään Romanian viranomaiset eivät olisi yhteydessä tämän skandaaliluontoisen rikosjutun kanssa. Puhumattakin on selvä, että sivistysvaltiossa, ja yleensä jonkunkaan verran hyvinjärjestetyssä maassa ei moisilla ilmiöillä voi olla sijaa. Tämän jälkeen on ymmärrettävissä viivytys Neuvostoliiton lähettilään määräämisessä Romaniaan. On kuitenkin luultavaa, että Romania ymmärtää sellaisten tapausten olevan sietämättömiä.

Suhteissamme Japaniin olemme saaneet ratkaistuksi eräitä kysymyksiä, joskin erinäisin vaikeuksin. Tätä osoittaa viime vuoden joulukuun 31 pnä solmittu Neuvostoliiton ja Japanin välinen kalastussopimus tälle vuodelle sekä myöskin Japanin suostumus viimeisen maksuerän suorittamiseen Itä-Kiinan rautatiestä, maksuerän, jonka maksamista Japani kauan viivytteli. Siitä huolimatta ei voida ilmaista suurta tyydytystä meidän suhteidemme johdosta Japaniin. Niinpä tähän saakka, huolimatta pitkäaikaisista neuvotteluista Neuvostoliiton ja Mongolian yhdeltä puolen sekä Japanin ja Mandshurian toisaalta edustajien välillä, on jäänyt ratkaisematta tärkeä kysymys rajan määräämisestä viime vuonna sattuneen sotilaallisen yhteenoton alueen eräällä osalla. Japanilaiset viranomaiset asettavat yhä edelleenkin esteitä Itä-Kiinan rautatiestä Japanin suorittaman viimeisen maksun normaaliselle käytölle. Useissa tapauksissa on japanilaisten viranomaisten suhtautuminen neuvostoelinten työntekijöihin Japanissa ja Mandshuriassa aivan epänormaalista. Japanissa on vihdoinkin ymmärrettävä, että Neuvostoliitto ei missään tapauksessa salli etujensa loukkaamista. **(Jatkuvia suosionosoituksia.)** Neuvostoliiton ja Japanin väliset suhteet voivat kehittyä tyydyttävästi vain silloin, kun ne ymmärretään tällä tavalla.

Kun on puhe Japanista, sanon pari sanaa eräästä kysymyksestä, joka ei oikeastaan kuulu asiaan. **(Hilpeää vilkastumista salissa).** Näinä päivinä eräs Japanin parlamentin edustaja esitti hallitukselleen seuraavanlaisen kysymyksen: „Eikö olisi harkittava, millä tavoin voitaisiin kerta kaikkiaan lopettaa selkkaukset Neuvostoliiton ja Japanin välillä, osta-

malla esimerkiksi Tyynen meren rannikon ja muita maa-alueita". **(Äänekästä naurua).** Tämän kysymyksen esittänyt japanilainen parlamenttiedustaja, jota kiinnostaa neuvosto-alueiden ostaminen, joita ei myydä **(naurua)**, on ainakin hauska mies. **(Naurua, suosionosoituksia).** Mutta typerillä kysymyksillään hän luullakseni ei nosta parlamenttinsa arvovaltaa. **(Naurua).** Mutta jos Japanin parlamentissa ollaan niin kovasti innostuneita kaupantekoon, niin eivätkö tuon parlamentin edustajat ottaisi myydäkseen etelä-Sahalinia. **(Naurua, jatkuvia suosionosoituksia).** En epäile, etteikö Neuvostoliitossa löytyisi ostajia. **(Naurua, suosionosoituksia).**

Mitä tulee meidän suhteisiimme Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoihin, niin viimeaikoina ne eivät ole parantuneet, eivätkä kai ole huonontuneetkaan, jos ei oteta huomioon Neuvostoliittoa vastaan kohdistettua niinsanottua „moraalista embargoa" (vientikieltoa), jossa ei ole mitään järkeä, varsinkaan rauhan solmiamisen jälkeen Neuvostoliiton ja Suomen välillä. Meidän tuontimme Yhdysvalloista on lisääntynyt viime vuoteen verrattuna. Se voisi lisääntyä vieläkin enemmän, jos Amerikan viranomaiset eivät asettaisi sille esteitä.

Tällainen on pääpiirteissään kansainvälinen tilanne viimeisten viiden kuukauden aikana sattuneiden tapahtumien yhteydessä.

Kaikesta ylläsanotusta näkyy, mitkä ovat nähdäksemme ulkopolitiikkamme päätehtävät nykyisessä kansainvälisessä tilanteessa.

Lyhyesti sanoen, meidän ulkopolitiikkamme tehtävät ovat rauhan turvaaminen kansojen välillä ja maamme turvallisuuden takaaminen. Johtopäätöksenä tästä on puolueettomuuden kanta ja pidättäytyminen osanotosta sotaan Euroopan suurimpien valtojen välillä. Tämä kanta perustuu meidän solmiamiimme sopimuksiin ja se vastaa täydellisesti Neuvostoliiton etuja. Tämä kanta vaikuttaa samalla pidättävästi sodan laajenemiseen ja lietsomiseen Euroopassa ja on sen vuoksi edullinen kaikille kansoille, jotka pyrkivät rauhaan ja huokailevat sodan aiheuttamien uusien suunnattomien kärsimysten johdosta.

Tehdessämme yhteenvedon viime ajoilta, me näemme, että maamme turvallisuuden takaamisen alalla me olemme

saavuttaneet tänä aikana huomattavia menestyksiä. Tämäpä juuri raivostuttaakin vihollisiamme. Me puolestamme, uskoen omaan asiaamme, luottaen omiin voimiimme, tulemme kaikella johdonmukaisuudella horjumatta jatkamaan ulkopolitiikkaamme edelleenkin.

(Myrskyisiä, jatkuvia suosionosoituksia koko salissa. Edustajat nousevat seisomaan).